

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ, ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝΤΑΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Τα τελευταία χρόνια, και ιδιαίτερα με την όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης, οι τραυματισμοί και οι θάνατοι εργαζομένων την ώρα δουλειάς τους έχουν πληθύνει. Αυτό αποτυπώνεται και στην ξανθιώτικη πραγματικότητα. Ενδεικτικά, τον τελευταίο μήνα έχουν γίνει τουλάχιστον δύο εργατικά «ατυχήματα» που έγιναν ευρέως γνωστά (ο θάνατος ενός εργάτη στην ΕΛ.ΒΙΖ. και ο σοβαρός τραυματισμός ενός άλλου στα Πλαστικά Θράκης), κι ίσως ακόμα περισσότερα που δεν έχουν ακουστεί λόγω του μικρού μεγέθους τραυματισμού ή της εργοδοτικής τρομοκρατίας. Άλλωστε είναι συνήθης πρακτική την ευθύνη να την φορτώνονται ατομικά οι εργαζόμενοι και τα αφεντικά ή να εξαφανίζονται... «ως δια μαγείας» ή να απειλούν με απόλυση.

Τα περιστατικά αυτά δεν αποτελούν την εξαίρεση στον κανόνα, αλλά τον ίδιο τον κανόνα. Την εργασιακή πραγματικότητα, δηλαδή, με την οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι, εμείς οι νεοπλορετάριοι αυτή της χώρας, ανεξάρτητα από το είδος εργασίας ή τον κλάδο στον οποίο απασχολούμαστε. Η εξόντωσή μας είναι σίγουρη, είτε είναι άμεση και γρήγορη, είτε έμμεση και αργή με τις συνθήκες εργασίας να υποβιβάζουν σημαντικά την ποιότητα ζωής μας: Εργάτες δουλεύουν σε εργοστάσια και εργοτάξια χωρίς τις απαραίτητες προφυλάξεις, διανομείς θυσιάζονται στο βωμό της άμεσης παράδοσης, εμποροϋπάλληλοι και εργάτες στον τομέα του επισιτισμού λυγίζουν από την πολύωρη ορθοστασία, υπάλληλοι στο προμόσιον ξεπαγιάζουν μπας και πετύχουν τον απαραίτητο αριθμό πελατών για να πάρουν το μεροκάματό τους, κ.λπ.

Όλα τα παραπάνω σε συνδυασμό με την εντατικοποίηση της εργασίας, τους μισθούς πείνας, τα εξαντλητικά ωράρια, τη δουλειά τις Κυριακές και τις νύχτες, την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης (θα δουλεύουμε μέχρι να πεθάνουμε, ή θα πεθάνουμε δουλεύοντας;), την επισφάλεια και τη μαύρη εργασία συνθέτουν τις νέες εργασιακές συνθήκες, τις οποίες ήδη βιώνουμε στο πετσί μας. Σε όλα αυτά έρχονται να προστεθούν και τα ελλιπή (αν όχι ανύπαρκτα!) μέτρα ασφαλείας. Η γρήγορη και φθηνή διεκπεραίωση της δουλειάς ιεραρχείται πιο ψηλά από τις συνθήκες εργασίας στις οποίες δεν εξασφαλίζεται ουσιαστικά κανένα μέτρο υγιεινής και ασφάλειας, σε αντίθεση με τις υπογεγραμμένες συμβάσεις όταν και όπου αυτές υπάρχουν.

Ενώ για τον εργάτη ο μισθός είναι όρος ύπαρξης, για το αφεντικό είναι «κόστος». Ενώ για τον εργάτη η ασφάλεια στην δουλειά είναι ζήτημα σωματικής ακεραιότητας, ζωής και θανάτου, για το αφεντικό, σ' ένα σύστημα που οι εργάτες είναι αναλώσιμοι μπροστά στην κερδοφορία του, είναι κι αυτό «κόστος». Τα αφεντικά μας, είτε είναι μεγάλα και «υπερεθνικά», είτε μικρότερα και ντόπια, έχουν ένα κύριο και κεντρικό στόχο: Το οικονομικό κέρδος. Και τις ευθύνες γι' αυτό θα τις φορτώσουν στις πλάτες μας. Τα «εργατικά ατυχήματα», λοιπόν, είναι άμεσο επόμενο των πολιτικών λιτότητας των κυβερνήσεων και της ταξικής επίθεσης των αφεντικών στο νεοπρολεταριάτο για να διατηρήσουν, ή και να αυξήσουν το κέρδος τους, και δεν είναι μόνο οι τραυματισμοί, αλλά οι συνθήκες εργασίας στο σύνολό τους και η υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης.

Και τώρα τι κάνουμε; Μαγική λύση δεν υπάρχει, ούτε θα 'ρθει κάποιος σωτήρας να μας δώσει κανένα ψίχουλο αξιοπρέπειας. Έχουμε μόνο το μυαλό μας και τα χέρια μας! Απέναντι στην όλο και βιαιότερη εκμετάλλευση της εργατικής μας δύναμης, να προτάξουμε την ταξική αλληλεγγύη και τη συλλογική αντίσταση. Οργάνωση στους χώρους της δουλειάς για καλύτερους μισθούς και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας με τα κατάλληλα μέτρα ασφαλείας.

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ
ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΝΑ ΣΠΑΞΕΙ Ο ΤΣΑΜΠΟΥΚΑΣ**

ΝΑ ΜΗΝ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ

